

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

57 Pž-2523/2014-2

TRGOVAČKI SUD 1
U ZAGREBU
PRIMLJENO

07-09-2018

poštom — neposredno
u ..... primj. .... priloga
pristojba .....

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ane Cvitković, predsjednice vijeća, Mirte Matić, sutkinje izvjestiteljice i Mirne Maržić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ARHING 2 d.o.o., Samobor, Sveta Nedelja, Trešnjevačka 46, koje zastupa punomoćnik Ibrica Zulfikarpašić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika PRIDAL d.o.o u stečaju, Zagreb, Ožegovićeve 17, radi isplate iznosa od 247.453,17 kn po tužbi i isplate iznosa od 163.895,37 kn po protutužbi, odlučujući o žalbama stranaka protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3294/2005 od 3. travnja 2009., u sjednici vijeća održanoj 29. kolovoza 2018.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3294/2005 od 3. travnja 2009. u točki 1. njezine izreke.

II. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3294/2005 od 3. travnja 2009. u točki 2. njezine izreke te u točki 3. izreke u odnosu na iznos od 44.447,73 kn s pripadajućim i dosuđenim zakonskim zateznim kamatama.

III. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3294/2005 od 3. travnja 2009. u točki 3. njezine izreke u preostalom dijelu i u točki 4. izreke te sudi:

1. Odbija se kao neosnovan protutužbeni zahtjev u odnosu na isplatu iznosa od 119.447,64 kn (stodevetnaesttisućačetiristočetredesetsedam kuna i šezdesetčetiri lipe) sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od 19. rujna 2004. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, a od 1. siječnja 2008. do isplate uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena.

2. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 35.034,25 kn (tridesetpettisućatridesetčetiri kune i dvadesetpet lipa) u roku od osam dana.

Obrazloženje

Pobijanom presudom, Trgovački sud u Zagrebu je održao na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrši toga suda poslovni broj Ovr-220/2005 od 31. siječnja 2005. kojim je tuženiku naložena isplata iznosa od 234.303,85 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i ovršnog troška u iznosu od 5.740,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, (točka 1. izreke), odbio tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 13.149,32 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama (točka 2. izreke), naložio tužitelju platiti tuženiku iznos od 163.895,37 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama (točka 3. izreke), naložio tuženiku tužitelju naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 45.215,00 kn, te naložio tužitelju naknaditi tuženiku iznos od 45.275,00 kn sve s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama (točka 4. izreke).

U obrazloženju pobijane presude sud navodi da je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke iz kojeg proizlazi da je tužitelj izvršio svoju obvezu projektiranja kako je ugovorena Ugovorom broj 14/01-Aneks III, pa je tuženik dužan platiti ugovorenu naknadu. Tražbine iz obračuna kamata koje se odnose na plaćanje tuženika sa zakašnjenjem u 2001., 2002. i dijelom 2003. godine, su zastarjele, jer je tužitelj taj dio tužbenog zahtjeva istaknuo tek 12. rujna 2006., nakon proteka zastarnog roka od tri godine. Zato je sud primjenom čl. 600. mjerodavnog Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01; dalje: ZOO) djelomično prihvatio tužbeni zahtjev. U odnosu na protutužbeni zahtjev sud navodi da je na temelju nalaza i mišljenja vještaka u odnosu na okolnost umanjenja obračunske kvadrature stanova sud utvrdio da su u katalogu stanova u glavnom projektu te u izvedbenom projektu projektirane „loggie“ dok u planu oplate prema kojemu je konstrukcija izvedena na tim dijelovima nisu naznačene loggie, već terase-balkoni. Zato je došlo do razlike u prodajnoj cijeni stanova od 119.447,64 kn. Osim toga, tužitelj je imao obvezu izvesti kompletnu dokumentaciju pa tako i statički račun. Kako se radilo o pogrešci statičara koji je kao suradnik tužitelja radio na izradi glavnog izvedbenog projekta, tužitelj je obavezan naknaditi tuženiku i trošak sanacije armirano betonske ploče u iznosu od 44.447,73 kn. O naknadi parničnih troškova odlučeno je primjenom čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP).

Protiv točke 1. izreke presude žalbu je podnio tuženik. Navodi da mu je tužitelj nestručnim, nepravovremenim i nekvalitetnim radom prouzročio štetu, prvenstveno u vidu ugovornih kazni koje je morao isplatiti trećima. Neusklađenost izvedbene s projektnom dokumentacijom uzrokovao je i to da je određeni broj stanova imao manju kvadraturu u odnosu na projektiranu i ugovorenu površinu. Tvrdi da je pravovremeno uputio prigovore tužitelju, osporavajući utuženu fakturu, sukladno odredbi čl. 614. mjerodavnog Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01; dalje: ZOO). Žalitelj je prigovarao na nalaz i mišljenje sudskog vještaka građevinske struke koji je prekoračio svoje kompetencije i upustio se u pravnu ocjenu spornih činjenica.

Tužitelj je podnio žalbu protiv točaka 2., 3. i 4. izreke presude. Tvrdi da tuženik nije pretrpio štetu zbog eventualne manje kvadrature stanova te da je do potrebe sanacije armirano-betonske ploče došlo zbog greške statičara, a ne zbog greške tužitelja. Osim toga, stvarni troškovi te sanacije su znatno manji od utuženog iznosa. Tužiteljeva tražbina u iznosu

od 13.149,32 kn nije zastarjela jer je tuženik plaćanjem prekinuo tijek zastare. Traži naknadu troška žalbenog postupka u iznosu od 3.050,00 kn.

Stranke nisu odgovorile na žalbe.

Tuženikova žalba je neosnovana, a tužiteljeva žalba je djelomično osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a, u granicama žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je našao da je djelomično pravilna i osnovana na zakonu.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za isplatu naknade u iznosu od 234.303,85 kn za izradu projektne dokumentacije i konzalting usluge za izgradnju stambeno poslovnog kompleksa u Zagrebu) s osnove Aneksa III Ugovora o projektiranju broj 14/01 od 27. svibnja 2003. te zahtjev od 12. rujna 2006. za isplatu obračunatih zateznih kamata u iznosu od 13.149,32 kn za razdoblje od 12. listopada 2001. do 23. lipnja 2003. na račune plaćene sa zakašnjenjem.

Tuženik je prigovarao da je cjelokupna izrada dokumentacije od strane tužitelja kasnila pa da je time prouzročeno kašnjenje u dovršenju i predaji objekata što je izazvalo veliki broj zahtjeva kupaca za plaćanjem ugovorne kazne. Pored toga, navodi da je neusklađenost izvedbene s projektnom dokumentacijom prouzročila da je određeni broj stanova imao manju kvadraturu u odnosu na projektiranu i ugovorenu površinu, čime je došlo do razlike u prodajnoj cijeni stanova u iznosu od 119.447,64 kn. Nadalje, tvrdi da se zbog propusta konstruktora zgrade moralo pristupiti sanaciji armirano betonske ploče, uslijed čega je izvođaču plaćeno 44.447,73 kn. U odnosu na zahtjev za isplatu obračunatih zateznih kamata na račune plaćene sa zakašnjenjem, istaknuo je prigovor zastare.

U odnosu na prigovore neusklađenosti izvedbene s projektnom dokumentacijom te sanaciju armirano betonske ploče tuženik je postavio protutužbeni zahtjev s osnove naknade štete u ukupnom iznosu od 163.895,37 kn, dok je u odnosu na prigovor štete nastale plaćanjem ugovornih kazni trećim osobama preinačio tužbu povećanjem protutužbenog zahtjeva za iznos od 604.007,17 kn. Prvostupanjski sud je na ročištu od 19. ožujka 2009. donio rješenje u kojem tu preinaku nije dopustio. Tuženik se nije žalio na to rješenje pa je ono postalo pravomoćno (čl. 190. st. 8. ZPP-a).

Tuženik u žalbi ponavlja istaknute prigovore koji nemaju utjecaja na ocjenu pravilnosti pobijanog dijela presude kojim je prihvaćen tužbeni zahtjev za isplatu naknade u iznosu od 234.303,85 kn. Naime, tuženik nije istaknuo prigovor prijeboja ili prigovor radi prebijanja u odnosu na tužiteljevu tražbinu pa eventualno postojanje njegovih protutražbina s osnove naknade štete ne mogu imati utjecaja na ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva. Osim toga, prvostupanjski sud, pravomoćnim rješenjem, nije dopustio preinaku tužbe povećanjem protutužbenog zahtjeva za iznos od 604.007,17 kn s osnove naknade štete navodno prouzročene kašnjenjem tužitelja. Upravo zbog toga tuženikovi žalbeni navodi u tom dijelu nemaju utjecaja na ocjenu pravilnosti pobijane presude.

Nadalje iz podataka u spisu proizlazi da je tužitelj izvršio ugovorenu obvezu izrade projektne dokumentacije, što je potvrdio i sudski vještak, u nalazu i mišljenju od 3. srpnja 2007., pa je prvostupanijski sud, pravilnom primjenom čl. 600. ZOO-a, ocijenio tužbeni zahtjev za isplatu naknade za obavljene posao u iznosu od 234.303,85 kn sa zakonskim zateznim kamatama, osnovanim.

Pored toga, prvostupanijski sud je pravilnom primjenom čl. 372. st. 1. ZOO-a, ocijenio osnovanim istaknuti prigovor zastare tuženika u odnosu na zahtjev za isplatu obračunatih zateznih kamata na račune plaćene sa zakašnjenjem jer je nesporno protekao trogodišnji zastarni rok od razdoblja na koje se odnosi obračunata zatezna kamata do podnošenja tužbe. Zato je posve nejasan tužiteljev žalbeni navod kojim tvrdi da je tuženik plaćanjem prekinuo zastaru jer je zatezna kamata obračunata na račune plaćene sa zakašnjenjem.

Stoga je sud, pravilnom primjenom čl. 360. ZOO-a, odbio tužbeni zahtjev za isplatu obračunatih zateznih kamata u iznosu od 13.149,32 kn sa zakonskim zateznim kamatama.

Tužiteljeva žalba neosnovana je i u dijelu koji se odnosi na dio presude kojom je prihvaćen protutužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 44.447,73 kn sa zakonskim zateznim kamatama. Naime, prvostupanijski sud je pravilno, na temelju nalaza i mišljenja sudskog vještaka ocijenio da je tužitelj odgovoran i za pogreške statičara koji je kao suradnik tužitelja radio na izradi glavnog izvedbenog projekta budući da je tužitelj bio u obvezi izvesti kompletnu tehničku dokumentaciju pa tako i statički račun. Osim toga, postojanje odgovornosti tužitelja na tu okolnost u svom iskazu nije otklonio tužiteljev zastupnik po zakonu već je naveo da je tuženik mogao otkloniti taj nedostatak „na daleko jednostavniji i jeftiniji način“. Prvostupanijski sud je, međutim, pravilnom ocjenom nalaza i mišljenja sudskog vještaka, utvrdio da je trošak sanacije armirano betonske ploče u iznosu od 44.447,73 kn bio opravdan.

Stoga je taj sud pravilno ocijenio protutužbeni zahtjev osnovanim u tom dijelu.

Zato je, primjenom čl. 368. st. 1. ZPP-a, odlučeno kao pod točkama I. i II. izreke.

Međutim, osnovano tužitelj u žalbi navodi da nije odgovoran za eventualnu štetu koja je tuženiku nastala u vidu razlike u prodajnoj cijeni stanova u iznosu od 119.447,64 kn zbog neusklađenosti izvedbene s projektnom dokumentacijom odnosno razlike između „logga“ i terasa- balkona. Ako je tuženik smatrao da izvedbena dokumentacija odnosno plan otplate ima nedostatak jer nije sačinjena u skladu s ugovorom, taj nedostatak je bio lako uočljiv i vidljiv (umjesto „logga“ su projektirani terase-balkoni) trebao je od tužitelja zahtijevati uklanjanje tog nedostatka u projektnoj dokumentaciji, a ne pristupiti izvođenju radova u skladu s takvom dokumentacijom. Ovakvim postupanjem upravo je tuženik, u konačnici, sam sebi prouzročio štetu za koju stoga ne može biti odgovoran tužitelj.

Zato je dio protutužbenog zahtjeva na isplatu iznosa od 119.447,64 kn sa zakonskim zateznim kamatama trebalo ocijeniti neosnovanim pa je, primjenom čl. 373. t. 3. ZPP-a, odlučeno kao pod točkom III.1. izreke.

Odluka o troškovima u točki III.2 izreke je donesena primjenom čl. 166. st. 2. ZPP-a, a na temelju odredbe čl. 154. st. 2. i 3. ZPP-a, jer je tužitelj uspio s tužbenim zahtjevom u

razmjernom dijelu od 95%, a tuženik s protutužbenim zahtjevom u razmjernom dijelu od 27%.

Pravilno je prvostupanjski sud obračunao da tužitelju pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 45.215,00 kn. Pored toga, tužitelju pripada i pravo na naknadu troška sastava žalbe protiv presude u iznosu od 3.050,00 kn u razmjernom dijelu od 67% odnosno u iznosu od 2.043,50 kn jer je u tom postotku uspio sa žalbom. Dakle, tužitelj ima pravo na naknadu troška u ukupnom iznosu od 47.258,50 kn.

Tuženiku, je u konačnici uspio s protutužbenim zahtjevom u razmjernom dijelu od 27%, posljedično čemu mu ne pripada pravo na naknadu troška u dosuđenom iznosu od 45.275,00 kn, nego u iznosu od 12.224,25 kn. Stoga u konačnici tužitelju pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 35.034,25 kn (47.258,50 kn-12.224,25 kn).

Zato je primjenom čl. 373. t. 3. ZPP-a, odlučeno kao pod točkom III.2. izreke.

Zagreb, 29. kolovoza 2018.

Predsjednica vijeća
Ana Cvitković, v. r.

Za točnost otpravka – ovlaštteni službenik
Brankica Curman

U. ZB. V. 196/16C